

Úvěrový podvod

Jestliže pachatel sice jedná způsobem, odpovídajícím základní skutkové podstatě trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zák., ale bez záměru nedodržet podmínky úvěrové smlouvy o splácení úvěru a jeho finanční možnosti to nevyklučují, nelze dovodit, že na straně věřitele jde o škodu ve smyslu ustanovení § 250b odst. 3 tr. zák. Objektivně škoda věřiteli nevznikne ani tehdy, nastoupí-li na základě smluvních podmínek při splácení úvěru ručitel.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 606/2009, ze dne 17.6.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání obviněné M. A., proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2009, sp. zn. 7 To 29/2009, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 80 T 169/2007, že podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. se zrušují rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2009, sp. zn. 7 To 29/2009, rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 20. 10. 2008, sp. zn. 80 T 169/2007, a za použití § 261 tr. ř. také trestní příkaz Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 15. 8. 2007, sp. zn. 80 T 169/2007, v části týkající se obviněných J. Z., a D. Č., jakož i další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se věc přikazuje Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku k novému projednání a rozhodnutí.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2009, sp. zn. 7 To 29/2009 byla obviněná M. A. uznána vinnou pomocí k trestnému činu poškozování cizích práv podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. a pomocí k trestnému činu úvěrového podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 250b odst. 1, odst. 3 tr. zák., kterých se dopustila skutkem popsáním ve výroku citovaného rozsudku. Za to byla odsouzena podle § 250b odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon jí byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let.

Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací takto rozhodl k podanému odvolání obviněné proti rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 20. 10. 2008, sp. zn. 80 T 169/2007.

Proti citovanému rozhodnutí odvolacího soudu podala obviněná M. A. jako osoba oprávněná dovolání, a to včas, prostřednictvím svého obhájce a za splnění všech dalších zákonem pro podání dovolání vyžadovaných náležitostí. Uplatněnými dovolacími důvody byly důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. e) a g) tr. ř.

V odůvodnění mimořádného opravného prostředku dovolatelka uvedla, že trestný čin úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zák. je zvláštní formou předčasně dokonaného deliktu, k němuž se nevyžaduje, aby byla způsobena škoda, není nutné, aby byl u pachatele úmysl takovou škodu způsobit.

Pokud však jde o trestný čin podle § 250b odst. 3 tr. zák., je zde způsobení nikoliv malé škody kvalifikačním znakem této skutkové podstaty, který musí být uveden výslovně ve výroku rozsudku. Ani ve výroku rozsudku okresního soudu, ani ve výroku rozsudku krajského soudu není uvedeno, jaká je výše škody, která měla být způsobena. Vzhledem k zásadě akcesority účastenství je i u pomocníka

třeba samostatně zkoumat míru zavinění ve vztahu k těžšímu následku, a to podle zásad, uvedených v § 6 tr. zák., tedy postačí zde i u pomocníka alespoň nedbalost. Takovým zkoumáním se však oba soudy nezabývaly. Nebyla v této souvislosti zhodnocena výpověď J. Z. jako svědka u hlavního líčení týkající se splácení úvěru. Z jeho výpovědi vyplynulo, že pokud vůbec nějaký těžší následek ve smyslu § 250b odst. 3 tr. zák. nastal, byl způsoben z nedbalosti. Účastenství však může směřovat pouze k úmyslnému trestnému činu, jak bylo vysvětleno shora. Ve vztahu k těžšímu následku nelze odpovědnost účastníka dovodit. Bylo tedy třeba zabývat se tím, zda obviněná A. věděla nebo vůbec mohla vědět, zda J. Z. nebude úvěr splácet, popř. zda nastanou takové okolnosti, které mu úvěr splácet znemožní. Zde by nastala otázka, zda průběh příčinné souvislosti mohl být kryt zaviněním M. A.

Vztah k těžšímu následku u ní dán nebyl a měla být proto stíhána pouze pro pomoc k trestnému činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zák. Taková právní kvalifikace by však měla závažné procesní důsledky vzhledem k promlčecí době zmíněného trestného činu a datu zahájení trestního stíhání obviněné. Uplynutím promlčecí doby by bylo trestní stíhání od počátku nepřípustné podle § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obviněné rovněž jako pomoci k trestnému činu poškozování cizích práv podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. dovolatelka uvedla, že nemohla předpokládat celý řetězec nepředvídaných jednání třetích osob, která se nesprávně označují jako „přerušeni příčinné souvislosti“, ve skutečnosti však zabraňují tomu, aby objektivně existující průběh příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem mohl být kryt zaviněním pachatele.

Použitá právní kvalifikace je evidentně nesprávným právním posouzením skutku. Kromě toho také toto trestní stíhání bylo pro promlčení nepřípustné.

Závěrem dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265k tr. ř. napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil, zrušil také rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 20. 10. 2008, sp. zn. 80 T 169/2007, a věc mu přikázal k novému projednání a rozhodnutí. Poukázala přitom na potřebu posoudit jako předběžnou otázku její probíhající trestní stíhání pro trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, odst. 2 tr. ř., které proti ní bylo zahájeno 25. 11. 2008, a to zda jednáním, pro které je stíhána, případně nepřerušila promlčecí dobu ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák.

K dovolání obviněné se podle § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřila státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“). Ve vyjádření uvedla, že v rámci odůvodnění námítky nesprávného právního posouzení skutku dovolatelka poukázala na právní kvalifikaci jednání hlavního pachatele J. Z. podle § 250b odst. 1, 3 tr. zák. s důrazem na jeho kvalifikační znak způsobení škody nikoli malé, t. j. minimálně 25.000,- Kč a namítla, že taková okolnost není jak z rozsudku soudu prvního stupně, tak ani z rozsudku soudu odvolacího patrna. Ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. pak zcela důvodně poukázala na zásadu akcesority účastenství, řešenou a vykládanou v odborné literatuře. Takový poukaz lze v obecné rovině akceptovat. Za příhodný však nelze označit ten její příklad z dovoláním označené publikace uznávaných odborníků z oblasti trestního práva, že např. směřuje-li návod ke krádeži věci v hodnotě, jež nedosahuje stupeň tzv. značné škody, pachatel však značnou škodu způsobí, je třeba návodci vyměřit trest podle vyšší trestní sazby, je-li tu v tomto směru alespoň nedbalost. Takový odkaz byl uplatněn zcela mimo rozhodný skutkový základ uvedené části výroku o její vině.

V rámci takto zpochybněné části právní kvalifikace jejího skutku je třeba zdůraznit, že dovolatelka byla uznána vinnou za to podstatné jednání, podle kterého, na podkladě klamavých informací, umožnila již odsouzenému žadateli o úvěr J. Z. s využitím svých zprostředkovatelských služeb poskytnutí finančního úvěru na jimi navrženou a následně ze strany S. s. Č. s., a. s. schválenou výši

poskytnutých úvěrových prostředků v částce 140.000,- Kč, a to s účelovým určením rekonstrukce koupelny na tam uvedené adrese jmenovaného žadatele. Vycházejí z přisouzené právní věty o tom, že dovolatelka poskytla jinému pomoc, aby při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé a hrubě zkreslené údaje, pak pouze takovým jednáním naplnila dovolatelka v účastenské formě trestné součinnosti dle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. znaky skutkové podstaty trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, 3 tr. zák. Přitom další v popisu tzv. skutkové věty uvedené údaje, do jaké míry byly za těchto okolností použité úvěrové finanční prostředky využity v souladu s jejich účelovým určením a zda jejich čerpání proběhlo na podkladě fiktivní či reálné fakturace, již není skutkovou podstatou uvedeného trestného činu pokryto a lze se jen domnívat, že jde s největší pravděpodobností o záměnu se širšími zákonnými podmínkami trestní odpovědnosti pro trestný čin pojistného podvodu podle § 250a tr. zák., který ve své základní skutkové podstatě obsahuje i podvodné vylákání pojistného plnění z jinak korektně uzavřené pojistné smlouvy.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že dovolatelka svým jednáním umožnila, aby byl hlavnímu pachateli J. Z. poskytnut překlenovací úvěr ve shora uvedené výši a to za stavu, že mu konkrétně umožnila, aby jeho podklady k žádosti o poskytnutí úvěru byly opatřeny zfalšovaným podpisem jeho manželky Mgr. M. Z., bez kterého by v době trvání jeho manželství s ní nemohlo k uzavření úvěrové smlouvy dojít. Na uvedeném podkladě je zřejmé, že dovolatelka cíleně jednala ve prospěch poskytnutí úvěrových finančních prostředků ve výši 140.000,- Kč bez splnění podmínek pro poskytnutí úvěru, který za trvání manželství žadatele nebylo možno uzavřít pouze s jedním z manželů. Proto lze dovodit, že se v účastenské roli trestné součinnosti podílela na vylákání úvěrových finančních prostředků ve výši 140.000,- Kč a že takovou kvalifikovanou škodu napomohla způsobit dokonce úmyslně a to i přesto, že ve smyslu § 6 písm. a) tr. zák. postačuje nedbalostní forma zavinění.

Z těchto důvodů nelze přisvědčit jejím námitkám o tom, že nebylo zjištěno, jaká škoda jednáním J. Z. (a potažmo i jednáním dovolatelky) vznikla a že nebylo ani zkoumáno, zda škoda vznikla úmyslně nebo z nedbalosti a to zvláště z hlediska namítaného nedostatku dovolatelčiny informovanosti o perspektivě Z. platební morálky. Tyto námitky totiž směřují nad rámec skutkové podstaty přisouzeného trestného činu, kterou není pokryt ani tzv. exces hlavního pachatele, spočívající v nesplácení úvěru a tedy řešení souvisejících otázek zavinění jak na straně hlavního pachatele, tak i jeho účastnice, jak tato namítá.

V této souvislosti ještě zbývá poznamenat, že i při respektu k právní konstrukci účastenství, které, může směřovat pouze k úmyslnému trestnému činu, lze stěžejně přijmout právní závěr, že za stavu nedbalostního vztahu hlavního pachatele k těžšímu následku nelze odpovědnost účastníka vůbec dovodit. Odporuje totiž jak podmínkám trestní odpovědnosti účastníka ve smyslu § 10 odst. 2 tr. zák., tak i jim odpovídající judikatuře Nejvyššího soudu ČR (viz např. 8 Tdo 888/2008, 7 Tdo 32/2008, 8 Tdo 1551/2005).

Proto navazující právní úvahy o možnosti použití právní kvalifikace dovolatelčina jednání ve vztahu k základní skutkové podstatě trestného činu pojistného podvodu dle § 250b odst. 1 tr. zák. a s tím související námitka promlčení jejího trestního stíhání s odkazem na ustanovení § 67 písm. d) tr. zák. nebudou na místě. V jejím případě došlo k započetí běhu pětileté promlčecí lhůty dle § 67 písm. c) tr. zák. dokonáním trestného činu hlavního pachatele J. Z. poskytnutím úvěrových finančních prostředků v mezidobí od 25. 10. 2002 do 23. 5. 2003. I kdyby bylo (při nedostupnosti kompletního spisového materiálu) vycházeno z prve uvedeného data dokonání trestného činu hlavního pachatele (srov. NS ČR, sp. zn. 8 Tdo 1467/2008), pak bylo její trestní stíhání usnesením policejního orgánu PČR, Služby kriminální policie a vyšetřování ve F.-M., ČTS: ORFM-161/OHK-203-2007, ze dne 9. 5. 2007, doručeným jí dne 11. 5. 2007, zahájeno včas. Nelze se tedy přiklonit k důvodnosti jejího přesvědčení, že její trestní stíhání bylo v té době podle § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. již promlčeno.

Pokud byla dovolatelka dále uznána vinnou pomocí k trestnému činu poškozování cizích práv podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. s tím, že ještě navíc věděla, že jejím výše popsaným přičiněním vylákané úvěrové finanční prostředky, nebudou ze strany hlavního pachatele J. Z. řádně spláceny a že poškozená Mgr. M. Z. (bez jejíhož vědomí a při zfalšování jejíhož podpisu na podkladech pro uzavření úvěrové smlouvy byl takový právní úkon učiněn) bude vedena v databázi dlužníků a v důsledku toho jí nebude moci být poskytnut úvěr, pak lze její argumentaci stran nedostatku jejího úmyslného zavinění přisvědčit. Lze totiž akceptovat ten její navazující závěr, že takto zformulovanému následku, k němuž měla svým přičiněním napomoci, předcházel „řetězec nepředvídaných jednání třetích osob“ (že J. Z. nebude úvěr splácet, že se rozvede, že se po rozvodu bude nucena starat Mgr. M. Z. sama o své záležitosti a že požádá o úvěr a že ten jí nebude poskytnut), které mohla jen stěží předvídat tak, aby bylo možno dovodit, že jsou pokryty jejím úmyslným zaviněním. Ostatně k tomu, zda a do jaké míry byla dovolatelka informována o těchto skutečnostech, rozhodných pro posouzení subjektivní stránky její účastenské role na trestném činu poškozování cizích práv hlavním pachatelem J. Z., nevypovídají doposud opatřená skutková zjištění.

Nad rámec uplatněné dovolací argumentace lze ještě navíc konstatovat, že kvalita opatřeného skutkového stavu (i při povinném respektu k odsouzení hlavního pachatele J. Z. v samostatném řízení ve smyslu § 9 odst. 1 trestního řádu), dokonce nedovoluje přijetí právního závěru o naplnění znaku „vážná újma na právech“, když při jinak nesporném zásahu do nemajetkového práva smluvní volnosti poškozené, nebyla zjišťována intenzita takového zásahu a míra jeho odstranitelnosti tak, aby o naplnění pojmového významu přisouzeného trestného následku nebylo pochyb.

Posledně uvedená právní kvalifikace dovolatelčina skutku tedy nemůže obstát a to s dopadem na zpochybnění její účastenské součinnosti na jednom či dvou trestných činech hlavního pachatele J. Z. A v této souvislosti z ní nelze vycházet ani při přijetí závěru o splněních podmínkách ustanovení § 35 odst. 1 tr. zák., podle kterého jí byl uložen úhrnný trest odnětí svobody, byť v rámci stále rozhodné trestní sazby dle § 250b odst. 3 tr. zák., avšak ve výměře poznamenané zpochybněnou přitěžující okolností ve smyslu § 34 písm. k) tr. zák.

Státní zástupkyně závěrem navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky shledal dovolání odsouzené M. A. podle § 265k odst. 1 trestního řádu z části důvodným a rozhodl tak, že se napadený rozsudek, jakož i rozsudek jemu předcházející zrušují a podle § 265l odst. 1 trestního řádu se věc přikazuje Okresnímu soudu ve Frýdku - Místku k novému projednání a rozhodnutí. Současně navrhla, aby tak ve smyslu § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu (dále jen tr. ř.) bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání.

Na tomto místě je nutno připomenout, že dovolání jako mimořádný opravný prostředek lze podat výlučně z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř. Je tedy nezbytné posoudit, zda uplatněné dovolací důvody v dané věci jsou těmi, které lze považovat za důvody uvedené v citovaném ustanovení zákona, když bez jejich existence nelze vůbec provést přezkum napadeného rozhodnutí.

Důvod dovolání vymezený ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Poukazem na uvedený dovolací důvod se nelze v zásadě domáhat přezkoumání skutkových zjištění, pokud tato jsou do té míry úplná, že z nich lze vyvodit při rozumné a logické interpretaci adekvátní právní závěry (právně kvalifikovat, o který trestný čin jde). Skutkový stav je takto při rozhodování soudů hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny v souvislosti s provedeným dokazováním a následně právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Za dané situace se tak nelze s poukazem na označený dovolací důvod domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na kterých je napadené rozhodnutí vystavěno.

Dovolání bylo podáno rovněž z důvodu, uvedeného v § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy že bylo proti obviněné vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřípustné.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) zjistil ze shora uvedené dovolací argumentace, že ta se nemíjela s deklarovanými dovolacími důvody. Nebylo tedy možno dovolání odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. jako podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. Protože i jinak vyhovovalo všem zákonným náležitostem tohoto mimořádného opravného prostředku. Nejvyšší soud zkoumal, zda je důvodné. Shledal, že tomu tak v podstatné části jest.

Naplnění základní skutkové podstaty trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zák. není podmíněno způsobením škody. Ta je až zákonným znakem tzv. kvalifikované skutkové podstaty podle § 250b odst. 3 tr. zák. Proto k jejímu naplnění postačí alespoň nedbalostní zavinění v jedné z jeho dvou forem podle § 5 písm. a), b) tr. zák. Účastenství předpokládá úmysl směřující k účasti ve formě organizátorství, návodu nebo pomoci na konkrétním úmyslném trestném činu. Ustanovení § 10 odst. 2 tr. zák. stanoví, že na trestní odpovědnost a trestnost účastníka se užije ustanovení o odpovědnosti a trestnosti pachatele, jestliže trestní zákon nestanoví něco jiného. Proto je třeba i na účastníka vztáhnout § 6 tr. zák., podle něhož pro přičítání okolností, podmiňujících použití vyšší trestní sazby, postačí zavinění z nedbalosti, to i nevědomé, s výjimkou okolností, které vyžadují nedbalost vědomou (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 102 - 103, rozh. NS ČR 8 Tdo 888/2008).

Soud nalézací i odvolací se nedostatečně zabývaly právě otázkou, zda vůbec došlo v tomto případě ke způsobení škody, tím méně pak otázkou jejího zavinění. Škodou totiž nelze chápat výši úvěru, získaného trestným činem úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zák. bez ohledu na okolnosti týkající se jeho splácení. Jestliže pachatel sice jedná způsobem, odpovídajícím základní skutkové podstatě trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zák., ale bez záměru nedodržet podmínky úvěrové smlouvy o splácení úvěru a jeho finanční možnosti to nevyklučují, nelze dovést, že na straně věřitele jde o škodu ve smyslu ustanovení § 250b odst. 3 tr. zák. Objektivně škoda věřiteli nevznikne ani tehdy, nastoupí-li na základě smluvních podmínek při splácení úvěru ručitel (viz rozh. NS ČR sp. zn. 7 Tz 84/99).

V souzeném případě byl poskytnutý úvěr po několik let pravidelně splácen, po určité přechodnou dobu pak nastala ve splátkách prodleva, patrně vlivem dříve těžko předvídatelných okolností na straně dlužníka, následně je ve splátkách pokračováno.

Tímto směrem nebylo dosud dokazování zaměřeno. V novém řízení tedy bude muset být zjištěna platební schopnost J. Z., historie splácení úvěru, příčina platební prodlevy, délka jejího trvání. Doplněné dokazování umožní nalézacímu soudu zjistit, zda vůbec škoda vznikla.

Nejvyšší soud se dále zcela ztotožnil s vyjádřením státní zástupkyně k argumentaci podaného dovolání, týkajícího se pomoci k trestnému činu poškozování cizích práv podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Tato právní kvalifikace vyžaduje úmyslné zavinění v jedné z jeho dvou forem podle § 4 písm. a), b) tr. zák. Další z podmínek trestnosti je existence příčinné souvislosti (kauzální nexus) mezi jednáním a následkem. Těmto zákonným požadavkům soudy při zdůvodňování právní kvalifikace nevěnovaly pozornost, nezabývaly se existencí těžko předvídatelných nahodilostí a jejich možnou projekcí do vědomí dovolatelky M. A. Vůbec nebylo zkoumáno naplnění zákonného znaku „vážná újma na právech“, tím méně jeho intenzita, míra odstranitelnosti u poškozené bývalé manželky obviněného J. Z.

Teprve po doplnění dokazování ke shora uvedené problematice a následném hodnotícím procesu

bude moci být řešena trestní odpovědnost dovolatelky, rozhodnuto o zákonné právní kvalifikaci při respektování zásady akcesority účastenství podle § 10 odst. 2 tr. zák. a po zhodnocení stupně společenské nebezpečnosti podle kritérií uvedených v § 3 odst. 4 tr. zák. To při respektování závaznosti právního názoru Nejvyššího soudu.

V této trestní věci byl dne 15. 8. 2007 vydán trestní příkaz Okresního soudu ve Frýdku-Místku, sp. zn. 80 T 169/2007, jímž byl obviněný J. Z. pravomocně uznán vinným trestným činem poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) a trestným činem úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, 3 tr. zák. a obviněná D. Č. byla pravomocně uznána vinnou pomocí podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k týmž trestným činům. Trestní příkaz má povahu odsuzujícího rozsudku. Tímtež trestním příkazem byla i obviněná M. A. uznána vinnou pomocí podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k trestným činům podle §§ 209 odst. 1 písm. a) a 250b odst. 1, 3 tr. zák.

Ohledně posledně jmenované důsledkem jí podaného odporu byl trestní příkaz zrušen. Následovalo hlavní líčení a odvolací řízení.

Podle § 261 tr. zák. prospívá-li důvod, z něhož rozhodl odvolací soud ve prospěch některého obžalovaného, také dalšímu spoluobžalovanému nebo zúčastněné osobě, rozhodne odvolací soud vždy též v jejich prospěch (zásada beneficium cohaesionis). Protože odvolací soud neshledal odvolání obviněné M. A. důvodným, tuto zásadu neaplikoval.

Ustanovení § 265k odst. 2 tr. ř. ukládá Nejvyššímu soudu použít ustanovení § 261 přiměřeně. Je zřejmé, že důvody, pro které byla v řízení o dovolání zrušena rozhodnutí soudů, týkající se obviněné M. A., prospívají i již pravomocně odsouzeným J. Z. a D. Č. Proto Nejvyšší soud zrušil trestní příkaz Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 15. 8. 2007, sp. zn. 80 T 169/2007, v části týkající se obviněných J. Z., a D. Č., jakož i další obsahově navazující rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Nalézací soud při novém rozhodování se bude muset zabývat i otázkou promlčení podle ustanovení § 67 tr. zák., přitom ověří, zda u některého z obviněných nedošlo k přerušení promlčecí doby z některého z důvodů, uvedených v § 67 odst. 3 tr. zák. V této souvislosti se připomíná, že dovolatelka zmínila její probíhající trestní stíhání pro trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 tr. zák.

Z výše uvedeného vyplývá, že přinejmenším dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl dovolatelkou právně relevantně uplatněn, když bylo zpochybněno právní posouzení skutků, a to důvodně. Nejvyšší soud proto z podnětu dovolání obviněné napadená rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě jako soudu dovolacího i Okresního soudu ve Frýdku-Místku v celém rozsahu zrušil. Zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku pak přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)

- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)